

23 Φεβρουαρίου, 1993

[ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΑΙΤΗΣΗ ΤΗΣ Α.Μ. ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΥΠΡΟΥ Κ.Κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ (ΑΡ.1), ΑΠΟ ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΚΥΠΡΟΥ ΛΕΥΚΩΣΙΑ, ΚΑΘ' ΟΥ Η ΑΙΤΗΣΗ ΣΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΗΜΕΡ. 31.1.92 ΣΤΗΝ ΑΓΩΓΗ 6103/89 ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ,

ΓΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ Η/ΚΑΙ ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ ΑΚΥΡΩΤΙΚΟΥ (CERTIORARI) Η/ΚΑΙ ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗΣ (WRIT OF PROHIBITION)

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ ΗΜΕΡ. 14.10.92 ΣΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΗΜΕΡ. 31.1.92 ΣΤΗΝ ΑΓΩΓΗ 6103/89.

(Αίτηση Αρ. 163/92)

Προνομιακά Εντάλματα — Certiorari — Εναντίον απόφασης Επαρχιακού Δικαστηρίου με την οποία διατασσόταν η προσωπική προσέλευση στο Δικαστήριο του Αιτητή σε αίτηση καταφρόνησης του Δικαστηρίου, όπου ο Αιτητής δεν ήταν το πρόσωπο εναντίον του οποίου στρεφόταν το σχετικό διάταγμα και το οποίο δεν είχε επιδοθεί σε αυτόν — Ύπαρξη εναλλακτικής διαδικασίας έφεσης — Κρίθηκε ότι δεν υπήρχαν εξαιρετικές περιστάσεις που να δικαιολογούσαν την έκδοση του αιτουμένου διατάγματος. 5

Με αίτηση του, που καταχώρησε μετά από άδεια του Δικαστηρίου, ο Αρχιεπίσκοπος Κύπρου ζητούσε την ακύρωση της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας με βάση την οποία διατασσόταν η προσωπική του προσέλευση κατά την εκδίκαση αίτησης καταφρόνησης του Δικαστηρίου, που είχε υποβάλει εναντίον του ο Καθ' ου η Αίτηση. Η ισχυριζόμενη καταφρόνηση συνίστατο στην ισχυριζόμενη βοήθεια που ο Αιτητής είχε χορηγήσει προς τον Άκη Γρηγορίου για παρακοή δικαστικού διατάγματος που είχε εκδοθεί εναντίον του Άκη Γρηγορίου σε άλλη διαδικασία. Ο Αιτητής δεν ήταν διάδικος στην διαδικασία εκείνη, ούτε είχε επιδοθεί σε εκείνον το επίδικο προσωρινό διάταγμα. Εναντίον της προσβαλλόμενης απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου ο Αιτητής είχε υποβάλει και έφεση αλλά δεν είχε ζητήσει 10 15 20

αναστολή της εκτέλεσης της απόφασης σύμφωνα με την Δ.35, Κ.18 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας.

5 Ο Αιτητής, για να καταδείξει την ύπαρξη εξαιρετικών περιστάσεων που δικαιολογούσαν την έκδοση του αιτουμένου διατάγματος, παρά την ύπαρξη εναλλακτικής διαδικασίας, ισχυρίστηκε ότι η διαδικασία της έφεσης θα έπαιρνε πολύ περισσότερο χρόνο και ότι στο μεταξύ θα υποχρεωνόταν να συμμορφωθεί με την απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου και έτσι να διασυρθεί και να διαπομπευθεί δημόσια, έχοντας υπόψη την θέση και το σχήμα του.

10 *Αποφασίσθηκε ότι:*

15 Εφόσον τα θέματα ουσίας που εγείρονταν ήσαν νομικά και μπορούσαν εξίσου αποτελεσματικά να αποφασισθούν από το Εφετείο, και εφόσον προσφερόταν το εναλλακτικό ένδικο μέσο της έφεσης, δεν θα ήταν ορθό να εκδοθεί το αιτούμενο ένταλμα, διότι τα όσα είχαν προταθεί σαν εξαιρετικές περιστάσεις δεν ευσταθούσαν, ιδιαίτερα ο ισχυρισμός για καθυστέρηση της διαδικασίας της έφεσης, διότι προσφερόταν στον Αιτητή η δυνατότητα να ζητήσει αναστολή της εκτέλεσης της προσβαλλόμενης απόφασης δυνάμει της Δ.35, Κ.18 των Θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας, πράγμα που δεν είχε πράξει.

20 *Η αίτηση απορρίφθηκε με έξοδα.*

Υπόθεση που αναφέρθηκε:

Ανθίμου (1991) 1 Α.Α.Δ. 41.

Αίτηση.

25 Αίτηση με την οποία ο αιτητής ζητά την έκδοση διατάγματος certiorari για την ακύρωση των μέτρων που λήφθηκαν εναντίον του στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας με τα οποία ζητείται η τιμωρία του για ισχυριζόμενη βοήθεια ή παρακίνηση σε παράβαση προσωρινού διατάγματος του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας ημερομηνίας 20.7.89 το οποίο τροποποιήθηκε στις 29.6.90.

30 *Π. Ιωαννίδης, για τον αιτητή.*

Χρ. Κληρίδης, για τον καθ' ου η αίτηση Χριστάκη Σταύρου Χριστοφόρου.

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Ο αιτητής στην παρούσα διαδικασία, αντιμετωπίζει μέτρα που λή-

φθηκαν εναντίον του στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας από τον ενάγοντα αρ. 3 Χριστάκη Σταύρου Χριστοφόρου, στην αγωγή αρ. 6103/89, με τα οποία επιζητείται η τιμωρία του για ισχυριζόμενη βοήθεια ή παρακίνηση σε παράβαση, από τον εναγόμενο αρ. 1 Άκη Γρηγορίου, προσωρινού διατάγματος του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας ημερ. 20.7.89, που εκδόθηκε στην εν λόγω αγωγή και τροποποιήθηκε στις 29.6.90.

5

Ο αιτητής δεν είναι διάδικος στην αγωγή και το διάταγμα (αρχικό ή τροποποιημένο) δεν επιδόθηκε ποτέ σ' αυτόν. Η διαδικασία εναντίον του κινήθηκε με ενδιάμεση αίτηση διά κλήσεως. Στην αίτηση εκείνη ο αιτητής καταχώρησε ένσταση.

10

Σε προκαταρκτικό στάδιο της διαδικασίας ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου, τέθηκε θέμα από το δικηγόρο του καθ' ου η αίτηση για την αναγκαιότητα της προσωπικής προσέλευσης του αιτητή στο Δικαστήριο, για το οποίο ο αιτητής έφερε ένσταση. Τόσο το ζήτημα αυτό, όσο και οι προδικαστικές ενστάσεις του αιτητή, αναφορικά με τη βασιμότητα της αίτησης και τη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου να επιληφθεί των αιτουμένων θεραπειών, συνεδικάστηκαν πριν από την εκδίκαση της ουσίας της αίτησης και στις 14.10.92, το Δικαστήριο εξέδωσε την ενδιάμεση απόφαση του.

15

20

Στην απόφαση αυτή, που είναι πολύ εμπεριστατωμένη, ο πρωτόδικος Δικαστής αποφάσισε ότι έχει δικαιοδοσία να εκδικάσει την ενώπιον του αίτηση και βασιζόμενος στους περί Πολιτικής Δικονομίας Διαδικαστικούς Κανονισμούς, Δ. 42Α, θ. 4 και 5 και στο γεγονός ότι οι υποθέσεις του είδους αυτού είναι οιονεί ποινικές, αποφάσισε ότι είχε δεσμευμένη και υποχρεωτική εξουσία να διατάξει την προσωπική παρουσία του αιτητή στο Δικαστήριο. Όμως, με βάση τον θ.5, επεξέτεινε το χρόνο εμφάνισης του αιτητή και όρισε την αίτηση για τις 5.11.92. Παράλληλα, έδωσε οδηγίες στον Πρωτοκολλητή να φροντίσει ώστε να επιδοθεί στον αιτητή ειδοποίηση για την ημερομηνία που ορίστηκε η αίτηση και για την αναγκαιότητα της προσωπικής του παρουσίας.

25

30

Σαν αποτέλεσμα και μετά από άδεια του Δικαστηρίου τούτου, ο αιτητής καταχώρησε την παρούσα αίτηση με την οποία ζητά την έκδοση προνομιακού ακυρωτικού εντάλματος Certiorari, ή και προνομιακού εντάλματος Απαγόρευσης (Prohibition), που να διατάσσει την απαγόρευση εκδίκασης της αίτησης ή/και ακύρωση της πιο πάνω απόφασης ή/και του διατάγματος του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας ημερ. 14.10.92, όπως τροποποιήθηκε, για τους ακόλουθους λόγους:

35

40

“3.(1) Ο αιτητής δεν είναι διάδικος στην αγωγή 6103/89. Στην αγωγή αυτή εκδόθηκε σε σχέση με τους εναγόμενους προσωρινό διάταγμα ημερ. 20.7.89, που τροποποιήθηκε στις 29.6.90 (αντίγραφο του οποίου επισυνάπτεται στη
5
συνημμένη ένορκη δήλωση ως Τεκμήριο “B”). Το προσωρινό αυτό διάταγμα ούτε αφορά ούτε επιδόθηκε στον αιτητή. Το Επαρχιακό Δικαστήριο με την απόφαση του ημερ. 14.10.1992 (που επισυνάπτεται στην
10
συνημμένη ένορκη δήλωση ως Τεκμήριο “A”), έχει προβεί σε ολοφάνερη παραβίαση του άρθρου 42 του περί Δικαστηρίων Νόμου 14/60 όπως τροποποιήθηκε και των Πολιτικών Δικονομικών Θεσμών Δ.42Α (επί των οποίων και βασιζόταν η αίτηση) και ειδικότερα:

(α) Αποφάσισε ότι οι θεσμοί 4 και 5 της Δ.42Α καθιστούν υποχρεωτική την προσωπική παρουσία του αιτητή στη διαδικασία της αίτησης ημερ. 31.1.1992. Το Δικαστήριο αγνόησε ή/και παρέβλεψε το γεγονός ότι οι θεσμοί 4 και 5 της Δ.42Α εφαρμόζονται για διατάγματα που εκδίδονται και επιδίδονται
15
20
σύμφωνα με τους θεσμούς 1, 2 και 3 της Δ.42Α και ενώ ήταν σαφές, δεκτό και αναμφισβήτητο ότι το διάταγμα σε σχέση με το οποίο προβάλλεται ισχυρισμός περιφρόνησης από μέρους του αιτητή δεν είναι τέτοιο διάταγμα που εκδόθηκε και επιδόθηκε
25
όπως προαναφέρεται, εν τούτοις καθ’ υπέρβαση εξουσίας και σε πρόδηλη παράβαση Νόμου, αποφάσισε ότι είχε εξουσία, με βάση τις Δικονομικές Διατάξεις της Δ.42Α και μάλιστα δεσμευμένη και
30
υποχρεωτική εξουσία, για να διατάξει, έστω και αν δεν ετηρήθησαν οι Θεσμοί 1, 2 και 3 της Δ.42Α, την προσωπική εμφάνιση του αιτητή με βάση τους προαναφερθέντες Θεσμούς 4 και 5.

(β) Τα συμπεράσματα του Δικαστηρίου ότι, ανεξάρτητα από το ότι δεν επιδόθηκε το προσωρινό διάταγμα όπως ορίζει η Δ.42Α, είναι υποχρεωτική η προσωπική εμφάνιση του αιτητή στην αίτηση ημερ. 31.1.1992 (και μάλιστα πριν καν κριθεί αν πράγματι ο αιτητής είναι υπαίτιος περιφρόνησης του Δικαστηρίου) και ότι δεν υπάρχει καν διακριτική
35
40
εξουσία στο Δικαστήριο για να επιτρέψει την εμφάνιση του αιτητή μέσω δικηγόρου, συνιστά, εκτός από πρόδηλα κακή ερμηνεία Νόμου, και άρνηση άσκησης δικαστικής εξουσίας.

- (γ) Το Δικαστήριο ενώ αποφάσισε ότι η οποιαδήποτε εξουσία του να επιληφθεί της αίτησης που ήταν ενώπιον του προκύπτει από το άρθρο 42 του περί Δικαστηρίων Νόμου, που εφαρμόζεται τηρουμένων των Διαδικαστικών Κανονισμών και ειδικά της Δ.42Α, εν τούτοις παρέκαμψε και δεν εφάρμοσε τις επί του θέματος αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου και μεταξύ άλλων τις υποθέσεις *Antonis Mouzouris and Another v. Xylophaghou Plantations Ltd* (1977) 1 C.L.R. 287 και *Krashias Shoe Factory Limited v. Adidas Sportschufabriken Adi Dassler KG* (1989) 1 A.A.Δ.(E) 750. 5
- (2) Το Δικαστήριο δεν είχε ούτε έχει δικαιοδοσία να επιληφθεί της αίτησης ημερ. 31.1.1992, γιατί η εφαρμογή του άρθρου 42 του περί Δικαστηρίων Νόμου έχει ως “απαρρέγκλιτο όρο”, σύμφωνα με την βάση αυτού εφαρμοζόμενη Δικονομική Διάταξη Δ.42Α και τις αποφάσεις *Antonis Mouzouris και Krashias Shoe Factory (supra)* την επίδοση του διατάγματος όπως προνοεί η Δ.42Α πράγμα που είναι κοινός τόπος ότι δεν έγινε στην συγκεκριμένη περίπτωση της αίτησης ημερ. 31.1.1992. 15
- (3) Ο αιτητής κατεχώρισε ένσταση στην αίτηση ημερ. 31.1.1992, σε εφαρμογή της Δ.48 θ.4 των Πολιτικών Δικονομικών Θεσμών, μέσω των δικηγόρων του και ισχυρίστηκε ότι η απόφαση του Δικαστηρίου συνιστά παραβίαση του Συντάγματος και ειδικότερα: 25
- (α) Του άρθρου 30 που κατοχυρώνει το δικαίωμα για ανεπηρέαστη ακροαματική διαδικασία και για υπεράσπιση του μέσω δικηγόρων της εκλογής του.
- (β) Του άρθρου 11 του Συντάγματος γιατί οδηγεί σε αποστέρηση της προσωπικής ελευθερίας του αιτητή χωρίς νόμιμη δικαστική διαταγή. 30
- Πρόσθετα το Δικαστήριο, αφού θεώρησε, σε προφανή παράβαση Νόμου, ότι η προσωπική παράσταση στο Δικαστήριο του καθ’ ού η αίτηση είναι υποχρεωτική με βάση τους Δικονομικούς Θεσμούς, δεν ασχολήθηκε και δεν αποφάσισε πάνω στις εισηγήσεις που υποβλήθησαν από μέρους του καθ’ ού η αίτηση ότι η αίτηση ημερ. 31.1.1992 είναι καταχρηστική. 35

κή των δικαστικών διαδικασιών σε πρόσθετη πα-
ράβαση του άρθρου 30 του Συντάγματος και του
καθήκοντος του για ενάσκηση δικαστικής εξουσίας
σύμφωνα με το Σύνταγμα και τους Νόμους της Πο-
λιτείας.

5

(γ) Του άρθρου 28 του Συντάγματος γιατί διαφοροπο-
εί τις προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 42 του
περί Δικαστηρίων Νόμου και της Πολιτικής Δικο-
νομικής Διάταξης 42Α επί το δυσμενέστερον για
τον αιτητή έναντι διαδίκων στην αγωγή που εκδίδε-
ται το προσωρινό διάταγμα και για τους οποίους
απαιτείται προηγούμενη επίδοση του διατάγματος
όπως ορίζει η Δ.42Α.

10

Περαιτέρω το Δικαστήριο έθεσε τον αιτητή σε δυ-
σμενέστερη θέση έναντι και του οποιουδήποτε κα-
τηγορουμένου σε ποινική υπόθεση οποιουδήποτε
αδικήματος που δικαιούται να ζητήσει από το Δι-
καστήριο την μη αυτοπρόσωπη παράσταση του με
βάση το άρθρο 45 της Ποινικής Δικονομίας.

15

20

(4) Επιπρόσθετα προς την παραβίαση των πιο πάνω άρ-
θρων του Συντάγματος η απόφαση του Δικαστηρίου
παραβιάζει και τις αντίστοιχες πρόνοιες της Ευρωπαϊ-
κής Σύμβασης για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δι-
καιωμάτων που επικυρώθηκε με το Νόμο 39/62 και ει-
δικότερα τα άρθρα 5 και 6.

25

30

(5) Ο ισχυρισμός για υποβοήθηση ή παρακίνηση για παρά-
βαση δικαστικού διατάγματος συνιστά επίκληση ποινι-
κής καταφρόνησης με βάση σαφώς νομολογημένες αρ-
χές και το Δικαστήριο δεν είχε εξουσία να επιληφθεί τέ-
τοιου θέματος στην πολιτική δικαιοδοσία του.”

Οι δικηγόροι των δύο πλευρών, με τις πολύ αξιόλογες και
βοηθητικές για το Δικαστήριο αγορεύσεις τους, ενδιέτριψαν σε
προκαταρκτικά θέματα που εγέρθηκαν με την ένσταση του καθ'ού
η αίτηση, καθώς επίσης και στο θέμα της δικαιοδοσίας και διαδι-
κασίας ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου και στην κατ'ισχυ-
ρισμό καταφανή παραβίαση του Νόμου, που προκύπτει από την
προσβαλλόμενη απόφαση.

35

Ένα από τα βασικά προκαταρκτικά θέματα που συζητήθηκαν
και που κατά τη γνώμη μου αποφασίζει την έκβαση της υπό κρίση

αίτησης, είναι η εισήγηση του δικηγόρου του καθ' ού η αίτηση πως για τις θεραπείες που επιζητούνται, προβλέπεται η διαδικασία της έφεσης και δεν υπάρχουν οι εξαιρετικές εκείνες περιστάσεις που να δικαιολογείται το Δικαστήριο τούτο, να κάμει χρήση της δικαιοδοσίας έκδοσης των ζητούμενων προνομιακών ενταλμάτων.

5

Αναπτύσσοντας την επιχειρηματολογία του, ο δικηγόρος του καθ' ου η αίτηση, ανέφερε πως ο αιτητής δυνάμει των Διαδικαστικών Κανονισμών, Δ.35 θ.18, θα μπορούσε να ζητήσει αναστολή της περαιτέρω εκδίκασης της αίτησης ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου, μέχρι την έκδοση της απόφασης του Εφετείου και δεν ήταν αναγκαίο να προχωρήσει στην παρούσα διαδικασία, γιατί το θέμα της αναστολής, που επαφύεται και στις δυο περιπτώσεις στη διακριτική ευχέρεια του Δικαστηρίου, θα μπορούσε να δοθεί και στην περίπτωση της έφεσης. Συνεπώς, ο ισχυρισμός, είτε, πως μόνο με την παρούσα διαδικασία, ο αιτητής θα μπορούσε να αποφύγει την παρουσία του στο πρωτόδικο Δικαστήριο, δεν ευσταθεί.

10

15

Ο δικηγόρος του αιτητή αντικρούοντας τους ισχυρισμούς του δικηγόρου του καθ' ού η αίτηση και για να δικαιολογήσει τη θέση πως στην παρούσα υπόθεση υπάρχουν εξαιρετικές περιστάσεις που να δικαιολογούν την έκδοση των αιτούμενων διαταγμάτων, ανέφερε, μεταξύ άλλων, πως η παρούσα διαδικασία είναι πιο γρήγορη από τη διαδικασία της έφεσης και πως με την αργοπορία εκδίκασης της έφεσης, ο αιτητής δεν θα έχει τη δυνατότητα αποτελεσματικής θεραπείας, δεδομένου ότι στο μεταξύ θα ήταν υποχρεωμένος να παρουσιαστεί στο Δικαστήριο. Επίσης ανέφερε, πως η απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου αφορά θέμα προσωπικής ελευθερίας του αιτητή και δεδομένου ότι υπάρχει το ενδεχόμενο διασυρμού ή διαπόμπευσης του, το Δικαστήριο θα πρέπει να λάβει επίσης υπόψη, τις προσωπικές του συνθήκες, δηλαδή το σχήμα του και την υπόληψη του, που δυνατό να διασυρθούν.

20

25

30

Είναι νομολογημένο, πως η έκδοση των αιτούμενων προνομιακών ενταλμάτων υπόκειται στη διακριτική ευχέρεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου και στις περιπτώσεις εκείνες που μπορούν τα εγείρομενα θέματα να αποφασιστούν με έφεση, το Ανώτατο Δικαστήριο, σε πολύ σπάνιες περιπτώσεις, κάτω από εξαιρετικές περιστάσεις, αποφασίζει να κάμει χρήση της δικαιοδοσίας έκδοσης τους. Δεν υπάρχει ορισμός των "εξαιρετικών περιστάσεων", αλλά το Δικαστήριο κατά την άσκηση της διακριτικής του ευχέρειας, πρέπει να λαμβάνει υπόψη το σύνολο των περιστάσεων που περιβάλλουν την κάθε υπόθεση.

35

40

Το Ανώτατο Δικαστήριο είχε πρόσφατα την ευκαιρία να ασχοληθεί με τα θέματα αυτά και συγκεκριμένα στην υπόθεση **Ανθίμου** (1991) 1 Α.Α.Δ. 41, σελ. 48 - 49 αναφέρθηκαν τα ακόλουθα.:

5 “Και αν ακόμα ο αιτητής ικανοποιήσει το Δικαστήριο ότι
υπάρχει εκ πρώτης όψεως ή/και συζητήσιμο ζήτημα, αυτό δεν
είναι αρκετό από μόνο του για να του δοθεί η αναγκαία άδεια.
Πρέπει, επίσης, να αποδείξει ότι υπάρχουν εξαιρετικές συνθή-
10 κες. Όπου προβλέπεται άλλο ένδικο μέσο και, ειδικά, διαδικα-
σία έφεσης, το Ανώτατο Δικαστήριο σε πολύ σπάνιες περιπτώ-
σεις, κάτω από εξαιρετικές περιστάσεις, δίδει άδεια.

Στην υπόθεση **R. v. Epping and Harlow General Commissioners**
[1983] 3 All E.R. 257, στη σελ. 262 ειπώθηκε:-

15 “But it is a cardinal principle that, save in the most exceptional
circumstances, that jurisdiction will not be exercised where other
remedies were available and have not been used.”

Το απόφθεγμα αυτό υιοθετήθηκε στην υπόθεση **R. v. Chief Constable
of Merseyside** [1986] 1 All E.R. 257. Στη μεταγενέστερη υπόθεση **R.
v. Secretary of State** [1986] 1 All E.R. 717, ο Sir John Donaldson, MR.,
είπε στις σελ. 723 - 724:-

20 “However, the matter does not stop there, because it is well
established that, in giving or refusing leave to apply for judicial
review, account must be taken of alternative remedies available
to the applicant. This aspect was considered by this court very
recently in **R v Chief Constable of the Merseyside Police, ex
25 p Calveley** [1986] 1 All E.R. 257, [1986] 2 WLR 144 and it was
held that the jurisdiction would not be exercised where there was
an alternative remedy by way of appeal, save in exceptional
circumstances. By definition, exceptional circumstances defy
30 definition, but, where Parliament provides an appeal procedure,
judicial review will have no place unless the applicant can
distinguish his case from the type of case for which the appeal
procedure was provided.”

Ο Parker, LJ., στις σελ. 727-728 είπε:-

35 “An applicant for leave must show an arguable case that relief
should be granted. Where, therefore, an appeal procedure exists, an
applicant must, in my view, show not only an arguable case for
relief, as must every applicant even if there is no appeal procedure:
he must also show that there are special circumstances sufficient to

render it arguable that there should be a departure from the normal rule. Unless he satisfies both limbs, he shows no arguable case for relief. It is impossible and would be legally wrong to define what are exceptional circumstances and what are not. Each case will depend on its own facts. It is of course clear that some circumstances are not even arguably sufficient, and that others equally plainly are.”

5

Στην υπό κρίση υπόθεση, τα θέματα που εγείρονται είναι νομικά και μπορούν να αποφασιστούν σε διαδικασία έφεσης. Απόδειξη τούτου, είναι και το γεγονός, που αποτελεί κοινή βάση, ότι κατά την ημέρα που παραχωρήθηκε άδεια για την καταχώρηση της υπό κρίση αίτησης, καταχωρήθηκε έφεση η οποία βασίζεται στους ίδιους ακριβώς λόγους όπως και η υπό κρίση αίτηση.

10

Πέραν τούτου, έλαβα υπόψη μου την νομική θέση, όπως την εξέθεσα πιο πάνω, το σύνολο των περιστάσεων που περιβάλλουν την υπό κρίση υπόθεση, καθώς επίσης και τα όσα αναφέρθηκαν από τους ευπαιδευτους συνήγορους και κατάληξα στο συμπέρασμα, εξασκώντας τη διακριτική μου ευχέρεια δικαστικά, πως δεν θα πρέπει να εκδώσω τα αιτούμενα διατάγματα, για το λόγο ότι για τα θέματα που εγείρονται, προβλέπεται το ένδικο μέσο της έφεσης και δεν έχω ικανοποιηθεί ότι η υπό κρίση υπόθεση, αποτελεί σπάνια περίπτωση ή υπάρχουν οι εξαιρετικές εκείνες περιστάσεις, που να δικαιολογούν το Δικαστήριο να κάμει χρήση αυτής της δικαιοδοσίας. Τα όσα αναφέρθηκαν από τον ευπαίδευτο συνήγορο του αιτητή σαν εξαιρετικές περιστάσεις, κατά τη γνώμη μου, δεν ευσταθούν.

15

20

25

Όσον αφορά την εισήγηση, πως ο αιτητής θα στερηθεί τις θεραπείες που ζητά, αν στηριζόταν στη διαδικασία της έφεσης, γιατί αυτή θα αποφασίζετο αργότερα από την ημερομηνία που θα ήταν υποχρεωμένος να παρουσιαστεί στο πρωτόδικο Δικαστήριο, η γνώμη μου είναι πως η εισήγηση αυτή και πάλι δεν ευσταθεί, γιατί ο αιτητής θα μπορούσε να κάμει χρήση του Δ.35 θ.18, που δεν έκαμε, και να ζητήσει αναστολή της ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου διαδικασίας μέχρις ότου αποφασισθεί η έφεση του.

30

35

Καταλήγοντας σε αυτό το συμπέρασμα, δεν κρίνω σκόπιμο να ασχοληθώ με τα άλλα προδικαστικά θέματα που εγέρθηκαν ή με την ουσία της αίτησης.

Για τους πιο πάνω λόγους, η αίτηση απορρίπτεται.

Ο αιτητής να πληρώσει τα έξοδα της παρούσας αίτησης. Τα έξοδα να υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή.

Η αίτηση απορρίπτεται με έξοδα.